

ה"ט 4170/10/22 - מ' ע' נגד ר' ס'

בית משפט לענייני משפחה בקריות

ה"ט 4170-10-22 ע' נ' ס'

בפני כבוד השופטת מאיה לוי

מבקשת מ' ע'

נגד

משיב ר' ס'

פסק דין

1. לאחר עיון בבקשה למתן צו הגנה (שהינה למעשה בקשה להארכת צו הגנה קודם אשר ניתן ביום 5.7.2022), בתשובה לבקשה בפרוטוקול הדיון מיום 18.10.2022 וכן בסיכומי הצדדים, שוכנעתי כי יש להאריך את צו ההגנה אשר ניתן ביום 3.10.2022 למשך 3 חודשים, וזאת בשל הנימוקים הבאים:

א. שוכנעתי כי המבקשת אכן חוששת מהמשיב וחרדה לשלומה.

ב. עדות המבקשת הייתה אמינה והותירה רושם מהימן ואותנטי.

בחקירתה בדיון האחרון אשר נערך ביום 18.10.2022 העידה המבקשת כדלקמן:

"ש: את מפחדת ממנו?"

ת: כן, בוודאי. עם צו הרחקה אני מפחדת.

ש: מאז צו המניעה נוצר איזשהו קשר?"

ת: כן, ראיתי אותו מספר פעמים ליד הבית...

...ש: אני מבינה מהבקשה שלך לצו הגנה, שאת מבקשת צו חדש, משתי סיבות, אחת שצד ג' רואת החשבון של ר' חנתה בחניה ** ושנית, ב- 19.9 הצלבת מבטים עם ר'?

ת: לא רק זה.

ש: תראי לי בבקשה שלך מה כתבת מעבר?"

ת: שאני מבקשת צו הרחקה לאור ההפרות שהיו בצו ולאור כך שהוא הגיש תביעת גירושין ואני לא יכולה לגור בבית.

ש: את רוצה להוסיף, משהו מעבר?

ת: כן, אני חוששת ממנו. למה הוא נלחם, כי הוא רוצה לעשות את זה שוב, להגיע עם כל הפמליה, להטריד אותי ולהכפיש אותי ולהוציא את כל השכנים החוצה".

2. הדברים אשר נאמרו על-ידי המבקשת בדיון האחרון, מצטרפים לדברים אשר נאמרו על-ידיה בדיונים בצו המניעה הקודם ובין היתר ביום 5.7.2022 - במהלכם רעד גופה, והמבט בעיניה היה מזוגג ומאויים. שוכנעתי כאמור כי המבקשת אכן מפחדת מהמשיב וחוששת לשלומה, כל זאת בשל טענות בדבר אובססיה מצדו, נוכחותו וההיצמדות שלו לכל מקום אליו הלכה בשבועות שקדמו לצו ההגנה בחודש יולי 2022, וכן אירועים חריגים אשר התרחשו לאחר מכן.

3. לא שוכנעתי כי הצו הנוכחי מבוקש כעת אך בשל "הצלבת מבטים" עם המשיב ברחוב בו היא מתגוררת, אלא טענותיה עולות אך כדי יצירת קשר, התקרבות ואף מעקבים אחריה משהיא טענה כי הוא נוהג לנסוע בכוונת מכוון ברחוב בו היא מתגוררת ומתצפת על הבית בו היא מתגוררת (וזאת אף כאשר היה צו הגנה בתוקף).

4. שוכנעתי גם כי המבקשת אכן מתגוררת בבית, ולא מצאתי כי יש בסכומים הנמוכים יחסית אשר פורטו בחשבונות ספקי השירות, בכדי ללמד כי היא אינה מתגוררת בנכס הלכה למעשה.

עדויות של המבקשת הותירה רושם מהימן גם בנקודה זו.

5. הצדדים הסכימו להתגרש.

המשיב הגיש תביעה לבית הדין, והמבקשת הביעה בדיון הסכמה בלתי מסויגת להתגרש מידיית עוד מלפני חלוקת רכוש. על כן, ממילא, הצדדים אינם יכולים להתגורר תחת קורת גג אחת.

6. יתר על כן, גם הצדדים עצמם אינם מכחישים כי אין באפשרותם להתגורר תחת קורת גג אחת והם מבינים כי נדרשת הפרדה פיזית (כך נטען בכתבי הטענות ביחס להליך הקודם בו נתבקש כתב הגנה וכן גם במהלך ההליך הנוכחי).

7. לא ניתן להתעלם מכך שישנה מחלוקת אמיתית באשר לזכויות הקנייניות בבית המגורים, ביחס אליהן תינתן הכרעתו של בית המשפט המוסמך. כפי שנקבע כבר על-ידי בית משפט זה וכן על-ידי ערכאת הערעור - אין בצו ההגנה כדי לקבוע זכויות קנייניות כלשהן בבית ברח' *** ** בקרית ****, ואין בו כדי לחסום תביעת דמי שימוש ראויים של המשיב כנגד המבקשת בעתיד, אם וכאשר ייקבע על-ידי ערכאה מוסמכת, כי הנכס שייך למשיב בחלק כזה או אחר.

8. בשולי הדברים, להלן ציטוט רלבנטי מפסק הדין בע"א 4480/93 פלוני נ' פלונית, פ"ד מח(3) 461 (פורסם במאגרים המקוונים) [12.10.1994] אשר דן בנסיבות השונות מענייננו ושם נקבע באופן מרחיק לכת, כי יינתן לאב צו הרחקה מהבית למשך שנתיים עקב מצבם הנפשי הקשה של הילדים המשותפים, הנובע משהות משותפת של שני ההורים בצוותא בבית המשפט.

"הלכת פסק הדין בעניין סדן... ופסקי הדין האחרים שנזכרו עוסקים בהוצאת צו-מניעה זמני או קבוע - לבקשת האישה ומטעמים של פגיעה במדור השקט והשלו של האישה, ואם הייתה בחינה של מדורם השקט והשלו של הילדים, היא הייתה כרוה בזו של האם (ראה ע"א 2312/90 א' קחואר נ' ט' קחואר, קטין [4], בעמ' 35); ואילו המקרה שלפנינו עוסק כל כולו בצו-מניעה מטעמים של מדור שקט ושלו של הילדים, ושלם בלבד. בפסיקה שנזכרה אכן מצינו התייחסות לשיקול זה (ראה גם ע"א 745/87 ב' סריוטי נ' ח' סריוטי [5]), אם כי השיקול נזכר כשיקול אחד מני רבים שעל בית המשפט לשוות נגד עיניו, ואילו בענייננו עלינו להכריע במשקלו של שיקול זה כשהוא עומד בפני עצמו. לא זאת אלא אף זאת: החשש לפגיעה במדורם השקט והשלו של הילדים אינו נובע מאלימות האב המורחק, אלא ממתח הנובע ממצב הדברים בין ההורים, האחראים למצב במידה שווה. הצדדים עצמם לא עמדו על הבחנה זו ולא טענו לה ולהשלכותיה... לדידי, חובת האב למדור שקט ושלו לילדיו, ולא רק לאם, שרירה וקיימת, והיא נובעת מחובותיו הישירות כלפי הילדים, הן לפי הדין האישי והן לפי דיני הכשרות והאפוטרופסות, ולא דווקא, בעקיפין, מחובתו כלפי האם... מבחינה זו מובן כי, לאור פסיקתנו, היעדר אלימות או סכנת אלימות שולל נקיטת צעדי הרחקה קיצוניים, אלא אם כן קיימות נסיבות יוצאות דופן, גון אלה שלפנינו, שבהן היו סיכונים להסקת מסקנות אובדניות, כפי שאירע כאן בעבר... הגישה הראויה היא שאין ליתן צווים מסוג זה אלא במקרים חמורים. מצב הדברים שמאפשר מתן צו הרחקה רק מטעמים כלליים של טובת הילד הוא קיצוני בנסיבותיו. יש לשקול את טובת הילדים הכללית (התועלת שבהרחקת אחד מן ההורים מול הנזק שייגרם לילדים כתוצאה מההרחקה), ואת טובתם כנגד הנזק והעוול שנגרמים להורה המורחק. כן יש לשקול את בקשת הצו על רקע המשבר הכללי במשפחה, ולא לאפשר לצו מסוג זה לשמש כלי שרת בידי מי מהצדדים... על השיקולים להיבחן לאור המטרה של הצו; בלשונו של פרופ' רוזן-צבי, בספרו הנ"ל בעמ' 442, הקורא להרחיב את השימוש באמצעי זה (אמנם בהקשר של אלימות הבעל) תוך הגמשת התנאים שבהם הוא יינתן: ככלל - לא יעלה על הדעת שבית-המשפט, העוסק בקטע כלשהו מן הסכסוך במשפחה, לא ייתן את הדעת לשיקולים שונים, רחבים וכוללים. בית-המשפט בוחן את הסכסוך במשפחה לא באספקלריה המצומצמת הדיונית, שהצדדים הגישו לו, אלא מאתר באמצעות התביעה את הסכסוך, חודר אל תוכו ומטפל בלב הבעיות. גם אם המטרה העיקרית של הליך ההרחקה אינה הפרדה והקלת הגירושין לא הבטחת מדור שקט, לא ניתן להתעלם מן הגורמים לתביעה ומן ההקשר הכולל של מערכת היחסים בתוך המשפחה. הבטחת מדור שקט טומנת בחובה מערכת קשרי משפחה, שיש לקחת אותם בחשבון כמכלול שלם כדי לנסות ולהשיג את המטרה המצומצמת. הסעד הספציפי הוא רק אמצעי להבטחת אינטרסים של משפחה, שהמערכת המשפטית מגנה עליה בכללותה. הבחנה בין השיקולים לצרכים שונים של התדיינות היא הרסנית בכל הנוגע לרווחת הילדים, ליכולת השיקום, לריבוי התדיינות, לסבלם של הצדדים וכיוצא באלה".

9. הנסיבות אשר תוארו בפסק הדין המצוטט לעיל, שונות עד מאוד מענייננו, ולו רק לאור כך שלצדדים אין ילדים משותפים, אלא לכל אחד ילדים ממערכות יחסים קודמות (למבקשת **** מנישואין קודמים ולמשיב, שהינו ****, *** **** מנישואין קודמים).

10. עם זאת, ועל אף השוני בנסיבות, הרציונל העומד מאחורי פסק הדין, לפיו יש להבטיח מדור שקט לכל צד על ילדיו, כאשר קיימת יריבות עמוקה ומשמעותית, יפה גם בענייננו.

שהרי אין ספק כי חזרה למגורים משותפים עתידה להשפיע באופן שלילי ולהיות בעלת השפעות הרסניות על כל צד וילדיו הוא.

להשפעה השלילית המשמעותית, שהינה בבחינת תוצאה קרובה לוודאי ולא רק בבחינת השערה, יש להוסיף את הקביעות הבאות המכריעות את הכף לטובת קבלת הבקשה:

א. **המבקשת חוששת באופן אמיתי וכן מהצד שכנגד (כפי שצוין בהרחבה בתחילת ההחלטה).**

ב. **המשיב הגיש תביעת גירושין לבית הדין הרבני.**

ג. **מערכת הנסיבות המיוחדת בעניינו:**

המשיב הינו אדם בעל אמצעים כלכליים משמעותיים, כאשר אין כל סכנה כי הוא או ילדיו יוותרו ללא קורת גג מעל ראשם, וקיימת אופציה של המשך מגוריו לעת עתה **בדירה המשותפת** של הצדדים המוכרת לו וילדיו הקטינים (הדירה בה התגורר עם ילדיו עוד במהלך החיים המשותפים עם המבקשת).

1. יובהר כבר עתה, המשיב אינו עותר כי יאפשרו לו לשוב ולהתגורר בבית בו התגורר ביחד עם המבקשת.

המשיב מתעקש כי יאפשרו לו לשוב ולהתגורר בבית המצוי בשלבי סיום בנייה (השייך באופן בלעדי לו, כך לטענתו) עם ילדיו, כאשר המבקשת תידרש לצאת עם בתה מהבית ולעבור לדירה אחרת - לדירה השכורה בה התגוררו הצדדים בתקופת נישואיהם, ברח' **** ** בקרית **** או לכל דירה אחרת.

2. אם כן, המשיב הוא זה אשר עושה שימוש לרעה בהליכי המשפט, כאשר הוא מתעקש לכפות מציאות בשטח אשר תקנה לו יתרון רכושי.

3. הפסיקה אותה מצטט המשיב, לפיה יש להימנע מליתן צווים ממושכים אשר ימנעו את כניסת המשיב לדירת בני הזוג, אינה רלוונטית למקרה דכאן, שכן גם לעמדת המשיב, הצדדים מעולם לא התגוררו בדירה נשוא המחלוקת, אלא בדירה השכורה בה מתגורר כיום המשיב יחד עם ילדיו. הדירה בה

מתגוררת המבקשת כאמור מצויה בשלבים של סיום הבנייה, ואין המדובר בדירתם המשותפת של הצדדים (כך גם לטענת המשיב).

11. בשקלול הנתונים סבורני כי אין לאפשר למי מהצדדים לזכות ביתרון רכושי באופן בלתי הוגן על חשבון הצד שכנגד.

כל קביעה אחרת אשר תאפשר חזרה של המשיב לבית בו מתגוררת כעת המבקשת יחד עם בתה (וזאת מבלי להכריע בזכויות קנייניות), מלבד העובדה כי היא אינה אפשרית או ישימה נוכח הגשת תביעת גירושין, תוביל בהכרח לפגיעה בשגרת החיים התקינה של מי מהצדדים וילדיהם, ולניסיונות הדדיים של הצדדים לפגוע האחד בשני ולכפות את המצב הרכושי הנכון והצודק לדעתם.

15. סוף דבר, צו ההגנה אשר ניתן ביום 3.10.2022, יוארך למשך שלושה חודשים נוספים, קרי עד ליום 3.1.2023.

16. המשיב ישלם לידי המבקשת הוצאות ההליך בסך של 1,500 ₪ בתוספת מע"מ כחוק. הסכום ישולם תוך 30 ימים מהיום, שאם לא כן, יישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק עד סילוקו המלא בפועל.

17. בהעדר הסתייגות מצד מי מהצדדים תוך 7 ימים מהיום, ניתן יהא לפרסם פסק דין זה ללא פרטים מזהים.

המזכירות תמציא פסק הדין לצדדים ותסגור את התיק.

ניתן היום, ט' חשוון תשפ"ג, 03 נובמבר 2022, בהעדר הצדדים.